

HỒI THỨ HAI MƯƠI SÁU

CUỘC ĐẤU KIẾM PHI THƯỜNG HÀO HỨNG

Thạch Phá Thiên lại xem đấu một hồi nữa, liền nhận thấy Bạch Vạn Kiếm một người phải chọi với hai, dĩ nhiên dần dần đi đến chỗ kém thế.

Nguyên vợ chồng Thạch Thanh, về kiếm pháp cũng như về nội lực, so với Bạch Vạn Kiếm tương tự như nhau, chẳng chênh lệch mấy tí. Hai người đánh một thì đối phương làm sao địch lại được? Có điều Bạch Vạn Kiếm ra những đòn ác liệt. Thạch Thanh ra chiêu vẫn giữ thái độ khoan thai, vững vàng. Nhất là Mẫn Nhu, con người yếu điệu thướt tha, tính tình hoà dịu, nên ra chiêu vẫn có mấy phần gượng nhẹ. Vì vậy mà ba người kéo dài cuộc tỉ đấu lâu đến thế.

Mẫn Nhu coi bề ngoài mảnh dẻ thướt tha, mà thực ra kiếm pháp nàng đã đến chỗ tinh thâm chẳng lém gì trượng phu nàng.

Bạch Vạn Kiếm đấu với hai người được bảy chục chiêu mà hai lần suýt bị lưỡi kiếm của Mẫn Nhu quét trúng. Trong lòng hấn lăm lúc cực kỳ nao núng. Nhưng hấn bản tánh cương cường, dù có bị chết dưới lưỡi kiếm của vợ chồng Thạch Thanh thì chịu mất mạng chứ nhất định không chịu khuất phục.

Cuộc chiến tiếp diễn một lúc nữa thì mấy tên đệ tử phái Tuyết Sơn biết rõ tình trạng Bạch sư ca nguy đến nơi rồi. Một gã lớn lớn tiếng la:

-Hai người đánh một, thế mà không biết nhục? Thạch trang chúa! Nếu trang chúa có phải anh hùng hảo hán thì hãy đơn đả độc đấu với Bạch sư ca ta. Con nếu muốn cạy nhiều hiệp ít thì chúng ta cũng ulla cả vào đây.

Thạch Thanh tùm tùm cười, y không trả lời gã kia mà lại cất tiếng gọi:

-Phong hỏa Thần Long Phong Vạn Lý! Phong sư huynh có ở đây không? Mời sư huynh ra liên kết với Bạch sư huynh. Chúng ta đấu bốn người mới thú!

Câu nói của Thạch Thanh thật đã rõ ràng: trong bọn đệ tử phái Tuyết Sơn, trừ Phong hỏa Thần Long Phong Vạn Lý, còn ngoài ra chẳng ai có thể liên thủ với Bạch Vạn Kiếm được. Chính Thạch Thanh cũng tự biết cả hai vợ chồng mình liên công một mình Bạch Vạn Kiếm thì ra bên mình đã chiếm phần hơn. Nhưng vì y quá thương đứa con độc nhất yêu quý, nếu để bọn họ đem về thành Lăng Tiêu thì quyết nhiên không thể sống được. Đây là cơ hội duy nhất để cứu sống con, y đành phải tòng quyền, không nghĩ tới quy củ võ lâm được. Sau này dù có mang tiếng là hai người chọi một, không phải anh hùng hảo hán thì rồi sẽ liệu. Huống chi hiện ở trong miếu thổ địa, bên đối phương còn có mười mấy gã đồ đệ phái Tuyết Sơn, thì

thành hai người đấu với mười mấy người chứ không phải một. Nếu ai còn viện lẽ trong bọn này chỉ có một mình Bạch Vạn Kiếm là cao thủ, kỳ dư toàn là hạng tầm thường, thì sao phái Tuyết Sơn không giáo huấn lấy một số đệ tử kha khá để chơi với thiên hạ?

Bạch Vạn Kiếm nghe Thạch Thanh nhắc đến Phong Hoả Thần Long Phong sư huynh thì lại càng cảm hận rửa thắm:

-Phong sư huynh vì cứu thằng con của mi nên mới bị gia gia chặt cụt một cánh tay, mà mi còn dám nhắc đến y nữa ư?

Kể ra thì những tay cao thủ võ không được để cho tâm thần mảy may rối loạn hay xúc động. Bạch Vạn Kiếm ở vào tình thế quẫn bách, lại vừa tức giận, hấn sử chiêu “Minh đà tuần túc”, chiêu thức không khỏi quá đà một chút.

Thạch Thanh vung kiếm lên gạt, lập tức nhận ra chỗ sơ hở của đối phương. Y liền vận nội công ra đến mũi kiếm, khẽ để dính vào thanh kiếm của Bạch Vạn Kiếm.

Bạch Vạn Kiếm vội vận kinh lực khá mạnh để rút kiếm ra. Chỉ một chút sơ hở không đây nháy mắt, thanh trường kiếm của Mẫn Nhu đã xuyên qua kẽ hở phóng thẳng vào trước ngực Bạch Vạn Kiếm.

Bạch Vạn Kiếm vội nhắm mắt lại, hấn biết rằng thế kiếm này sẽ xuyên thủng trái tim, không thể nào né tránh kịp hay gạt đỡ được nữa.

Dè đâu thanh trường kiếm của Mẫn Nhu đưa tới trước ngực Bạch Vạn Kiếm còn cách chừng nửa thước, đột nhiên nàng rút kiếm về. Rồi hai vợ chồng sóng vai nhảy lùi lại.

Cách một tiếng! Cả hai thanh kiếm đều tra vào vỏ trong nháy mắt, cả hai người cùng không nói nửa lời.

Bạch Vạn Kiếm giương to cặp mắt lên, nét mặt hấn xám lại. Hấn lấy làm sỉ nhục nghĩ thầm:

-Cái dụng ý của đối phương tha mạng cho mình đã bộc lộ quá rõ ràng. Bây giờ vợ chồng chúng muốn đem con đi, có lý đâu mình đã thua rồi lại còn lằng nhằng đấu nữa để mà ngăn cản? Huống chi song quyền không bề địch lại bốn tay, dù có chiến đấu nữa cũng không thể địch nổi hai vợ chồng hấn, chỉ tổ gây thêm trò cười.

Bạch Vạn Kiếm lại nghĩ tới đứa con gái yêu quý bị tên nghịch đồ làm cho phải uống mạng. Mình dẫn bọn sư đệ xuống Trung nguyên để bảy người bị hấn hại tại tổng đà bang Trường Lạc mà bây giờ lại để mất tên nghịch đồ Thạch Trung Ngọc thì thật là đáng cảm hận. Nhất là phái Tuyết Sơn trước nay vẫn tự phụ kiếm pháp thông huyền mà nay không địch nổi Huyền Tố Song kiếm thì bao nhiêu thanh danh đều trôi theo dòng nước.

Bạch Vạn Kiếm càng nghĩ lại càng cay đắng rồi đâm ra vô cùng chán nản. Hắn đứng ngây người ra như tượng gỗ, không nói gì nữa.

Lúc này Hồ Diên Vạn Thiện và Văn Vạn Phu cũng đã được tin liền về cả trong miếu. Chúng thấy Bạch sư ca bị thảm bại liền lớn tiếng la:

-Họ lấy hai người chọi một mình lại không lấy nhiều đấu ít?

Thế là cả mười hai gã đệ tử phái Tuyết Sơn đều chống kiếm đứng ra bao vây xung quanh vợ chồng Thạch Thanh mở cuộc tấn công.

Bạch Vạn Kiếm biết rằng mười hai tên sư đệ quyết không thể nào địch nổi vợ chồng Thạch Thanh. Dù cho cả mình gia nhập chiến cũng chưa chắc đã nắm được phần thắng.

Hắn còn đang ngần ngừ thì Thạch Thanh đã lên tiếng:

-Bạch sư huynh! Vợ chồng tại hạ liên thủ với nhau đã có chiếm được một chút thượng phong, nhưng chưa có thể nói đã phân thắng bại. Vậy Bạch sư huynh hãy tiếp chiêu nữa đi!

Thạch Thanh dứt lời, phóng tới đâm tới Bạch Vạn Kiếm.

Bạch Vạn Kiếm là người có địa vị khá cao trong võ lâm, dĩ nhiên hắn không có quyền động thủ khiêu chiến nữa. Nhưng Thạch Thanh phát chiêu trước thì hắn có thể chống lại. Hắn lẩm bẩm:

-Được lắm! Bây giờ lấy một chọi một, ta quyết định đấu với người một trận tử chiến.

Hắn liền vùng kiếm lên gạt rồi nghiêng người đi phóng ra một chiêu phản kích.

Bây giờ Bạch Vạn Kiếm đấu với một mình Thạch Thanh dĩ nhiên tình thế khác trước. Vừa rồi một mình hắn địch với hai người nên luôn luôn bị uy hiếp, phải đem hết tâm lực vào việc phòng thủ. Phần tấn công rất ít lại không phát huy được nội lực đến độ chói. Lúc hắn tấn công Thạch Thanh còn phải lo phòng thủ Mẫn Nhu. Lúc phóng kiếm đâm Mẫn Nhu lại còn lo đỡ gạt Thạch Thanh ở bên này. Bây giờ một người đấu với một người, một kiếm chọi với một kiếm, Bạch Vạn Kiếm được rảnh tay hơn nhiều.

Nghĩ tới cái bại nhục vừa qua, Bạch Vạn Kiếm lập tức trở bảy mươi hai đường Tuyết Sơn kiếm pháp phóng ra như gió táp mưa sa bằng những chiêu cực kỳ lợi hại, biến ảo.

Tòa miếu thổ địa không rộng mấy, thanh trường kiếm của Bạch Vạn Kiếm vừa vùng lên mấy đường khắp gian đại điện khí lạnh ghê người.

Thạch Thanh không khỏi ngấm ngầm kinh hãi bụng bảo dạ:

-Khí hàn tây bắc quả thật danh bất hư truyền. Thiệt là một tay kiếm sĩ đứng vào bậc nhất trong võ lâm hiện nay.

Y liền phấn khởi tinh thần, bao nhiêu điều sở học cũng trở hết. Y lẩm bẩm:

-Ta phải cho người biết kiếm pháp của Huyền tổ trang ta cũng chẳng kém gì phái Tuyết sơn của người. Sở dĩ ta cho con ta đến xin làm môn hạ phái người là ta có thâm ý về chuyện khác. Người đừng giở thói nông cuồng tự cho là thiên hạ vô địch mà tưởng Thạch Thanh này kém người đâu.

Cuộc đấu kiếm giữa Thạch Thanh và Bạch Vạn Kiếm này thật là kỳ phùng địch thủ.

Bạch Vạn Kiếm ra chiêu thần tốc và cực kỳ mãnh liệt. Ánh kiếm tung hoành, kiếm phong rít lên veo veo.

Thạch Thanh tư thế rất trang nghiêm mà vững như núi, kiếm pháp thận mật.

Bạch Vạn Kiếm đã phóng tới mười mấy kiếm chiêu mà vẫn chưa chiếm được chút thượng phong nào, trong lòng hấn không khỏi kinh dị. Hấn lẩm bẩm:

-Kiếm pháp thằng cha này còn cao hơn những lời mà mọi người võ lâm thường ca tụng. Thế mà hấn còn cho con hấn đến bản phái báỉ môn?

Rồi hấn lại nghĩ:

-Vừa rồi mình thất bại còn có thể đổ cho song quyền khôn địch tứ thủ. Bây giờ lấy một chọi một, nếu mình còn thua hấn nửa chiêu nữa cũng đủ làm cho thanh danh quét đất, sự nghiệp tiêu ma. Ta phải làm thế nào kèm chế yếu huyết hấn rồi hãy tha mạng mới được. Nếu không làm được như thế thì cái nhục này không tài nào rửa được.

Bạch Vạn Kiếm vì trong lòng nóng nảy muốn thắng ngay nên ra chiêu không khỏi có chỗ nguy hiểm.

Thạch Thanh trong bụng mừng thầm, lẩm bẩm:

-Người càng muốn thắng chóng bao nhiêu thì e rằng càng chóng bị thất bại về tay ta chừng ấy.

Quả nhiên mới qua lại hơn chục chiêu, Bạch Vạn Kiếm luôn luôn gặp sự nguy hiểm. Hấn bỗng run lên tỉnh ngộ, lập tức trấn tĩnh tâm thần lại, không dám nóng nảy nữa. Rồi dần dần hai người trở lại thành cuộc đấu tương đương bất phân thắng bại.

Thạch Phá Thiên ngồi coi hai người tỉ đấu, chàng hiểu ra được rất nhiều. Chàng theo dõi và biết rõ Bạch Vạn Kiếm vì nóng mà gặp sự nguy hiểm. Thạch Thanh vì bình tĩnh, cẩn trọng mà sắp thành công. Rồi Bạch Vạn Kiếm phứt bỏ lối đánh cấp tốc nóng nảy trở lại bình tĩnh. Nhất nhất từng chiêu thức đều lọt vào mắt chàng.

Kể ra thì môn võ học cao thâm này không phải một chàng thanh niên hai chục tuổi đầu đã lĩnh hội được. Nhưng vì một là trong người chàng đã có nội lực rất cao thâm, hai là hai tay đại kiếm khách ngang sức tỉ đấu với nhau, thiệt là một việc hiếm có trong võ lâm. Thạch Phá Thiên là người ngoài cuộc bình tâm tĩnh trí theo

đôi cuộc đấu, nên bao nhiêu những chỗ ảo diệu uyên thâm về kiếm pháp tự nhiên chàng lĩnh hội được.

Thạch Phá Thiên coi cuộc đấu một cách xuất thần Thạch Thanh và Bạch Vạn Kiếm mải mê cuộc đấu, quên hết cả mọi việc bên ngoài.

Sau khi hai bên đã qua lại dư hai trăm chiêu, Bạch Vạn Kiếm tâm thần say mê. Hắn cho cuộc đấu hào hứng nhất trong cuộc đời hắn. Hắn quên cả cái nhục vừa bị Mẫn Nhu tha chết, không nghĩ tới gì nữa.

Thạch Thanh cũng rất lấy làm vui mừng gặp được tay kinh địch này. Hai người tự nhiên đều nảy tình luyện tiếc nhau, thương mến nhau. Bao nhiêu ý nghĩ thù địch đều tiêu tan hết, tấm lòng thiết tha mỗi lúc một sâu đậm hơn, chỉ muốn coi đối phương chiết giải chiêu pháp như thế nào cho khoái mắt.

Lúc hai người bắt đầu cuộc đấu, trong điện vang lên những tiếng choang choang so khí giới chạm nhau phát ra. Cuộc đấu đến lúc nửa chừng, Bạch Vạn Kiếm ra chiêu “Ám hương sơ ảnh” mũi kiếm đâm chênh chếch tới Thạch Thanh khẽ reo lên:

-Kiếm pháp tuyệt diệu!

Y dựng thanh kiếm lên. Hai thanh kiếm đụng nhau thật mạnh. Hai người đã vận nội lực khá mạnh, chiêu này bật lên một tiếng vang rùng rợn. Thanh kiếm trong tay Thạch Thanh bị gãy làm đôi.

Thanh kiếm trong tay Thạch Thanh bị gãy thì một thanh kiếm từ bên tả đưa tới.

Thạch Thanh đưa tay trái ra đón lấy, phóng luôn chiêu “Tả hữu phùng nguyên”. Thanh trường kiếm đưa từ bên trái qua bên phải vạch thành một hình cánh cung để ngăn cản đối phương tiếp tục đánh tới.

Không ngờ Bạch Vạn Kiếm lùi lại một bước, lên tiếng:

-Đó là Thạch trang chúa bị thanh kiếm kém cỏi, chứ chiêu này có ăn thua gì. Giả tử Thạch trang chúa dùng thanh hắc kiếm thì đâu đến nỗi bị gãy. Đó chính là tiểu đệ có điều không phải.

Hắn vừa nói xong đột nhiên sắc mặt biến đổi, vì hắn phát giác ra người đưa trường kiếm cho Thạch Thanh tức là Thạch phu nhân Mẫn Nhu. Đồng thời hắn nhìn thấy mười hai tên đệ tử bản phái đã nằm lăn dưới đất.

Nguyên Bạch Vạn Kiếm để hết tinh thần vào việc đấu kiếm với Thạch Thanh. Trong khi đó Mẫn Nhu đã đánh bị thương hết cả mười hai tên đệ tử kia nằm lăn ra đó.

Người nào cũng chỉ bị thương rất nhẹ, nhưng Mẫn Nhu đã vận kinh lực mũi kiếm đâm thấu vào huyết đạo khiến cho mọi người đã trúng kiếm không nhúc nhích được nữa.

Đó cũng là một tuyệt kỹ về kiếm pháp của Mẫn Nhu. Nàng vốn tính nhân hậu không muốn sát hại địch nhân nên đã dùng phép điểm huyết đặc biệt gia truyền phổ biến vào kiếm thuật.

Mười hai tên đệ tử phái Tuyết Sơn tuy nói là trúng kiếm mà thực ra đã bị Mẫn Nhu điểm huyết. Có điều nội lực của nàng chưa đến bậc thượng thừa, không thì mũi kiếm đâm vào huyết đạo đối phương mà không làm sây da bị thương.

Mẫn Nhu cầm thanh trường kiếm đưa cho Thạch Thanh rồi nàng lấy đầu ngón chân hất một thanh trường kiếm khác của tên đệ tử phái Tuyết Sơn đã đánh rớt xuống mặt đất cho nó vọt lên không rồi giơ tay ra đón lấy. Nàng đứng về mé tả phía sau Thạch Thanh cách chừng ba bước để bất cứ lúc nào cần đến cũng có thể xê lên tấn công được.

Bạch Vạn Kiếm thấy tình trạng này thì trái tim hấn tựa hồ chìm xuống, hấn tự hỏi:

-Mình bất quá chỉ ngang sức với Thạch Thanh, nếu Thạch phu nhân lại gia nhập chiến cuộc thì tình trạng cũ sẽ tái diễn, còn nói gì đến chuyện đấu thêm được nữa.

Hấn nghĩ vậy liền nói:

-Đáng tiếc là Phong sư ca không có ở đây. Nếu không thì bọn tại hạ hai người hợp lực còn có thể đấu được với hiền khanh lệ thêm một cuộc nữa. Bữa nay cuộc thắng bại đã hiển nhiên rồi còn nói chi nữa?

Thạch Thanh nói:

-Phải đấy! Sau này có dịp gặp Phong hoả thần long...

Y nói chưa dứt lời chợt nghĩ đến chuyện Phong Vạn Lý vì con mình là Thạch Trung Ngọc mà đến nỗi bị sư phụ y chặt cụt bên tay. Ngày sau dù có gặp y cũng không thể đấu kiếm được nữa.

Thạch Thanh nói vậy rồi ngừng lại, không nói thêm nữa.

Thạch Phá Thiên ngồi dưới đất chú ý nhìn vẻ mặt ba người, chàng thấy Bạch Vạn Kiếm vẻ mặt xám xanh, hiển nhiên trong lòng hấn đau khổ vô cùng. Còn Thạch Thanh và Mẫn Nhu cũng lộ vẻ thương tiếc, thì nghĩ thầm:

-Mười hai gã sư đệ phái Tuyết Sơn đều là những đồ tồi, không một gã nào có thể giúp Bạch sư ca của họ để liên thủ cùng y đặng đấu cùng vợ chồng Thạch trang chúa một cuộc nữa có phải vui không? Thế này thì mình đến cụt hứng.

Chàng nhớ tới hồi nãy Bạch Vạn Kiếm đã chú ý nhìn mình ra vẻ thương yêu luyến tiếc thì nghĩ thầm:

-Bạch sư phó đối với mình rất tốt còn bà Bạch phu nhân kia lại cho mình tiền bạc, vậy bà cũng thương mình lắm. Bọn họ còn muốn đấu kiếm, mà lại thiếu tay đấu thủ. Xem chừng họ chỉ còn trông mong vào vị Phong sư ca nào đó, nhưng y lại không ở đây, thành ra mọi người đều mất hứng thú. Mình tuy chẳng hiểu gì về

kiếm pháp nhưng vừa rồi coi như đã thuộc lòng, tưởng cũng nên giúp cho cuộc này thêm phần hào hứng.

Chàng nghĩ vậy liền đứng lên bắt chước kiểu Mẫn Nhu chỉ đầu ngón chân vào chuôi một thanh trường kiếm cho nó vọt lên đánh véo một tiếng. Chàng giơ tay ra bắt lấy thanh kiếm rồi cười nói:

-Các vị còn muốn đấu kiếm mà lại thiếu mất một người thành ra cuộc đấu phải bỏ dở. Vậy tại hạ muốn cùng Bạch sư phó liên thủ để tiếp tục cuộc đấu với hai ông bà Thạch trang chúa.

Bạch Vạn Kiếm và vợ chồng Thạch Thanh thấy chàng đột nhiên đứng dậy đều giật mình kinh hãi, nhất là Bạch Vạn Kiếm đã điểm mười mấy đường huyết đạo trên toàn thân chàng, không hiểu sao chàng lại đứng dậy và bước đi được.

Hắn tự hỏi:

-Chẳng lẽ Mẫn Nhu sai khi đánh ngã mười hai tên đệ tử bản phái rồi liền giải khai huyết đạo cho gã?

Thạch Thanh và Mẫn Nhu cũng nghĩ rằng:

-Bạch Vạn Kiếm đã bắt được con mình hắn điểm vào những huyết đạo trọng yếu đề phòng gã chạy trốn. Có lý đâu hắn lại bỏ phóng sinh mặc kệ gã như thế được?

Mẫn Nhu la lên:

-Ngọc...

Nàng định gọi Ngọc nhi, nhưng chợt nghĩ ra điều gì liền im bặt, quay lại nhìn trượng phu để hỏi ý.

Thực ra Thạch Phá Thiên đã bị Bạch Vạn Kiếm điểm huyết rồi, chàng nằm dưới đất đến hai giờ rồi.

Bạch Vạn Kiếm lúc trước mải mê điểm kiếm pháp cho bọn sư đệ.

Tiếp theo hắn lại đấu với vợ chồng Thạch Thanh, chưa có lúc nào rảnh để nhìn lại Thạch Phá Thiên và điểm huyết thêm.

Nguyên Bạch Vạn Kiếm điểm huyết người khác như vậy thì ít ra là phải mười hai giờ mới có thể tự giải khai được. Hắn có ngờ đâu nội lực Thạch Phá Thiên cao thâm vô bờ bến, tuy chàng chẳng hiểu gì về cách giải khai huyết đạo mà chưa tới một giờ, những huyết đạo bị phong tỏa đã có luồng nội lực ghê gớm vận hành đã lưu thông rồi tự nhiên cởi mở ra được.

Thạch Phá Thiên vẫn ngỡ ngàng chẳng hiểu bị điểm huyết có nguy hiểm gì không. Bây giờ huyết đạo chàng tự nhiên được giải khai chàng cũng chẳng biết lấy thế làm vui mừng.

Bạch Vạn Kiếm động tâm lớn tiếng hỏi:

-Người muốn liên kiếm với ta ư ? Tại sao vậy? Phải chăng người muốn thử xem người học kiếm pháp của phái Tuyết Sơn đã tiến tới trình độ nào?

Thạch Phá Thiên bụng bảo dạ:

-Thực ra ta vừa coi bọn họ luyện kiếm muốn thi nghiệm thử xem mình học kiếm đến đâu rồi. Ta e rằng mình học không phải đường mà chưa được kết quả nào đáng kể.

Nghĩ vậy chàng liền gật đầu đáp:

-Tại hạ không hiểu mình học có đúng không, xin được Bạch sư phó cùng Thạch trang chúa và Thạch phu nhân chỉ điểm thêm cho.

Chàng nói xong cầm thanh trường kiếm giơ chênh chếch lên đứng bên Bạch Vạn Kiếm. Chàng xử đúng chiêu “Song đà tây lai” trong Tuyết Sơn kiếm pháp.

oOo